

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟΥ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΑ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΤΟΥ 2005 ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ ΤΟΥ 2006

Η

σημασία των όσων συνέβησαν στη Γαλλία μεταξύ του τέλους Οκτωβρίου 2005 και των αρχών Απριλίου 2006 είναι μεγάλη· μέσα σε διάστημα μικρότερο των έξι μηνών οι νεαροί προλετάριοι της Γαλλίας επανεμφανίζονται δυναμικά δύο φορές στο προσκήνιο της ιστορίας για να αντισταθούν στη χειροτέρευση των συνθηκών ζωής τους και να εμπνεύσουν με τις εξεγέρσεις και τους αγώνες τους το προλεταριάτο σε ολόκληρη την Ευρώπη. Γιατί όμως συνέβησαν όλα αυτά; Γιατί το γαλλικό

κράτος περικόπτει συνεχώς τις κοινωνικές δαπάνες στα προάστια; Γιατί το γαλλικό κεφάλαιο εισάγει μέτρα πειθάρχησης και προσωρινότητας της εργατικής δύναμης όπως η CPE; Πώς συνδέονται τα μέτρα αυτά μεταξύ τους και γιατί το νεανικό προλεταριάτο αντιδρά με τέτοια σφοδρότητα; Υπήρξε πραγματική κινηματική σύγκλιση της εξέγερσης των αποκλεισμένων των γαλλικών προαστίων με τον αγώνα των μαθητών και των φοιτητών ενάντια στη CPE; Η αναζήτηση απαντήσεων σε αυτά τα ερωτήματα –για όσους θέλουν πραγματικά να δώσουν απαντήσεις και όχι να θριαμβολογούν αναπαράγοντας την κενότητα του θεάματος της εξέγερσης– μας οδηγεί αναπόφευκτα αρκετά χρόνια πίσω, στα

χρόνια αμέσως μετά το 1968 και κυρίως μετά το 1973, όταν το γαλλικό κεφάλαιο αποφασίζει να αντεπιτεθεί και να υπονομεύσει τη δύναμη της εργατικής τάξης κάνοντας τα πρώτα βήματα προς την κατεύθυνση εφαρμογής μιας νεοφιλελεύθερης πολιτικής, η οποία συνεχίζεται αμείωτη σε ένταση μέχρι σήμερα. Αναπόσπαστο κομμάτι της στρατηγικής αυτής είναι η επιβολή της προσωρινότητας στους νεοεισερχόμενους στην αγορά εργασίας, η οποία εφαρμόζεται αδιάλειπτα, αν και όχι χωρίς πισωγυρίσματα και ασυνέχειες, από το πειραματικό στάδιο του τέλους της δεκαετίας του '60 μέχρι τη σημερινή διευρυμένη και εμπλουτισμένη μορφή της. Οι εκτιμήσεις για τις όποιες επιτυχίες της νεοφιλελεύθερης αντεπίθεσης στη Γαλλία, η οποία διαρκεί πάνω από τριάντα χρόνια, θα πρέπει αναμφισβήτητα να λάβουν υπόψη τους τη μεγάλη αντίσταση που συναντά από την εργατική τάξη, ανεξαρτήτως φύλου και εθνικότητας, και το γεγονός ότι έχει καθυστερήσει να επιφέρει τα αναμενόμενα από το κεφάλαιο αποτελέσματα. Όπως έδειξαν οι μεγάλες απεργίες το 1995, η επιτυχία της νεοφιλελεύθερης αντεπίθεσης σε ευρωπαϊκό επίπεδο περνά μέσα από την πειθάρχηση του γαλλικού προλεταριάτου.

Λεμαίτρ,

Σεπτέμβριος '06-Ιανουάριος '07